

Людмила ОХОЦЬКА

Виставка робіт тернопільського художника Миколи Мамчура (родом із Кременця), залишила після себе чимало вражень. Наповнена символами, вона заставила відвідувачів до філософських роздумів над сюжетами, що викликають не завжди звичні асоціації, які направляють думки у несподіване, так би мовити, небезпечне русло боротьби добрих та злих сил, спрямовують до роздумів про смисл життя і смерті на цій землі. Художник вірить в себе, як і в те, що несподіванок у цьому житті не буває. Він компетентний в історії мистецтва.

Роботи Миколи Мамчура, виконані олійними фарбами, могли б ілюструвати сюжети романів фентезі, в яких перекликаються мотиви рицарів і дам, королів і придворних інтриг, магів і оборотнів. Деякі з них стали вже власністю багатьох жителів України, Польщі, Німеччини, Швейцарії, Англії, Канади, Америки. У Миколи багато учнів як по малярству, так і тих, які влюбий час можуть захистити честь своєї Вітчизни. Він – володар чорного пояса по контактному карате, засновник клубу мистецтв «Сакура» в

Тернополі, якому вже двадцять чотири роки.

Чотири роки Микола Мамчур проживав у США, де працював охоронцем, багато подорожував. Зустрічі з новими людьми народжували нові сюжети, а також – презентації виставок у Мюнхені, Вашингтоні. Повернувшись у Тернопіль, художник став ініціатором проекту «Художники без майстерень», метою якого було: об'єднати творчих людей різних напрямків і стилів, підняти загальний рівень їх майстерності. Проте, його велике хобі – працювати в саду, саджати дерева. Микола Мамчур написав автобіографічну книгу, в якій розповідає про людей із свого оточення на рідній землі та за її межами.

Напевне тому так часто пані Тетяна прогулюється із чоловіком на гору Воловицю через польський цвинтар – подумати про тлінність людського буття, про вічність перед Богом, помилуватися струнками берізками, насолодитися просторовою панорамою рідного міста з видом на Замкову гору. Володимир Костянтинович завжди поруч – і в домашніх клопотах, і в монтуванні виставки, і в пос-тачанні матеріалу. А у щасливих людей дуже позитивні картини. Вони випромінюють енергію радості, якою авторка ділиться з усіма відвідувачами музею, глядачами. Тому і не хочеться виходити з виставкової зали. Тут – легкий аромат квітів, запах талого снігу чи прілого листя, сонячна весняність кучерявого бузку, до якого хочеться доторкнутися...